

ρίεργόν τινα διήγησιν τοῦ Ρικατσέφ περὶ ἐνὸς προγεύματος, οὐ μετέσχον καὶ οἱ τρεῖς ναύαρχοι, παρόντος καὶ τοῦ Ἰμπραήμ-πασᾶ, ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ Μαϊζῶν ἐν Πελοποννήσῳ. «Σοφός» τις ἐπρότεινε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς συμμαχίας τῶν τριῶν Δυνάμεων. Ὁ Ἰμπραήμης ἠθέλησε νὰ μάθῃ περὶ τίνος πρόκειται. Μαθὼν δὲ, εἶπεν ὅτι δὲν πίνει, καὶ ῥίψας τὸ ποτήριον χαμαί, ἐπεφώνησε· «Νὰ διαπραγῆ ἡ συμμαχία αὕτη, καθὼς τὸ κρύσταλλον τοῦτο, εἰς ὃ καὶ πέπεισμαι θαρραλέως.»

**

Συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος, ὅπερ ἐν τοῖς ἐξῆς καταχωρίζομεν, εἶνε ὁ Sacher Masoch, ἔκκριτος καὶ γνωστότατος τῆς Ἀυστρίας λογογράφος.

Ἡ ἀνάμιξις τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην τῆς ἱστορίας σελίδα, ἣτις ἀφηγεῖται τὸ πῶς ἔσχε τέρμα ἡ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Παύλου τοῦ Α' βασιλεία, διελυκάνθη ἀπὸ τινων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Michelet. Τὸ ἡμέτερον δὲ διήγημα δεικνύει πόσον πλησίον τῆς ἀληθείας ἦγαγε τὸν Sacher Masoch ἡ εὐθυκρισία αὐτοῦ. Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ

Ἦτο ἡ νύξ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχε φθάσει εἰς τὴν Πετρούπολιν ἡ εἰδησις τῆς εἰρήνης, ἣτις τῇ 7 φεβρουαρίου 1801 συνωμολογήθη ἐν Λυνεβίλ μεταξὺ τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας.

Τέσσαρες ὑπασπισταὶ τοῦ τζάρου Παύλου τοῦ Α' εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῶν αὐτοκρατορικῶν δωμάτων τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ, καθήμενοι παρὰ τὴν ἐστίαν, ἧς αἱ φλόγες ἔχονον τὴν λάμπιν των ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης θερμάστρας, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνδιελέγοντο.

— Ἐπιμένω εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὀλοσχερῶς θὰ τρελλαθῆ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ, ὁ πρεσβύτατος τῶν τεσσάρων, ἀνὴρ ἀθλητικὸν ἔχων τὸ ἀνάστημα καὶ χονδροειδῆ τοῦ προσώπου τὰ χαρακτηριστικά, μὲ ψυχρὸν βλέμμα, ὕπερ ὡς μάχιρα εἰσέδυνεν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ αὐτοκράτορος; διέκοψεν ἐρωτῶν καὶ οἰοῦναι δυσαρεστηθεὶς διὰ τοὺς λόγους τοῦ προκληθέντος νέου τις καὶ ὠραῖος ἀξιωματικὸς ὀνομαζόμενος Ἀργαμάκωφ.

— Ναί, περὶ αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε χωρὶς ποσῶς νὰ συγκινηθῆ ὁ συνταγματάρχης προσθέτω δὲ μάλιστα ὅτι οἷοςδήποτε ἤθελεν ἶδει τὸ φέροσμόν του κατὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἀγγέλματος, θὰ συνεμερίζετο τὸ φρόνημά μου.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τὸσον δολερῶς ἠπατήθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὥστε δὲν εἶνε διόλου παράξενον νὰ αἰσθάνηται τινα χαρὰν βλέπων ὅτι ὁ ἀγγλικὸς λαὸς, λαὸς πραγματευτῶν, χάνει τὸν ἀριστόν του σύμμαχον, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Δανιλέβσκη.

— Ἄς ἦνε, ἀπήντησεν ὡς συναινῶν ὁ Ταταρίνωφ· ἀλλ' ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ἐχορά-

ζει ποτὲ τὴν χαρὰν του χοροπηδῶν εἰς ἐν δωμάτιον ὡς παιδίον ἢ ὡς δαιμονισμένος· ὅταν δὲ μάλιστα ὁ φρόνιμος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶνε μονάρχης, δὲν ἐναγκαλιζεται καὶ δὲν ἀσπάζεται τοὺς ὑπασπιστάς του διὰ νὰ δείξῃ τὴν χαρὰν του.

— Καὶ ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω ἂν ἦνε εἰς τὰ σωστά του, προσέθηκε ὁ Τζιτζάκωφ, ὁ τέταρτος τῶν συνδιαλεγομένων. Ἐνεκαινίασε τὴν βασιλείαν του καταστρέφων ὅ,τι εἶχε κάμει ἡ ἐνδοξὸς του μήτηρ Αἰκατερίνη ἡ Β' καὶ παλινορθῶνων τὰ παλαιὰ ἔθιμα, μὴδὲ τῶν ἐνδυμάτων ἐξαιρουμένων· ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτό. Ἡ μήτηρ του τὸν κακομετεχειρίσθη πολὺ· ἐκεῖνος ἐδικούμενος ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὸ ἔσχατον ἔργον τῆς. Εἰς ἐν μόνον πρᾶγμα ἦτο σύμφωνος πρὸς αὐτὴν, τὸ κατὰ τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας μῖσος καὶ κατὰ τῶν διδαγμάτων αὐτῆς· τῶρα δὲ ἐξᾶφνα συμμαχεῖ μετὰ τὸν Βοναπάρτην κατὰ τῆς Ἀγγλίας, τῆς παλαιᾶς συμμάχου του.

— Εἶνε βέβαιον τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Δανιλέβσκη.

— Πῶς ἄλλως λοιπὸν δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς ἐσπευσμένους ἐξοπλισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Μαύρης Θαλάσσης; ἀπάντησεν ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ. Ἄλλως τε θὰ τὸν προλάβῃ ἡ Ἀγγλία.

— Νομίζετε ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ μᾶς προσβάλῃ; εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Δὲν λέγω ἀκριβῶς τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ῥίπτων παράξενον βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν πολλὰ περίεργα πράγματα ἂν ζήσωμεν. Οἱ δυσαρεστημένοι δὲν εἶνε ὀλίγοι εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

— Ἀληθεύει ὅτι εὐρίσκονται εἰς σχέσεις πρὸς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν;

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον. Ἡ Ἀγγλία εὐρίσκεται μεμονωμένη ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης εἰρήνης καὶ....

— Εἶνε πολλοὶ, οἵτινες συχνὰ ἔχουσι ἐμπιστευτικὰς συνεντεύξεις μετὰ τὸν λόρδον Οὐάιτουορθ, ὑπέλαθεν ὁ Δανιλέβσκη.

— Πιθανὸν καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Μήπως ὁ τζάρος δὲν τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ παρακολουθῆσιν τὸ φέρετρον εἰς τὴν γελοίαν ἐκείνην κομωδίαν τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Πέτρου τοῦ Γ';

— Ἀλλόκοτος δικαιοσύνη, ἀνέκραξεν ὁ Ἀργαμάκωφ λησμονῶν ἑαυτὸν· οἱ δολοφόνου νὰ κηδεύωσι τὸ θῦμα!

— Ἰδέα τρελλοῦ ἀνθρώπου, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ πῶς σὰς φαίνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀλλόκοτος ἰδέα του τοῦ νὰ ἐνδύσῃ ὡς ἀρλεκίνους ὄλας τὰς γεφύρας, ὅλα τὰ φυλακτεῖα καὶ τὰς πύλας ὄλων τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων τῆς Ῥωσσίας; Καὶ τὸ νέον παλάτιον, τὸ ὁποῖον